

“ମିଠେ ବଜେ:— ଅପାର ଖୁସିରେ ଅଥବା ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ରୋଗକୁ ଛାଡି ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୁଅ, ନିଜର ଚାଲି-ଚଳନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଚରଣକୁ ସୁଧାର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଓଲଟା ନିଶା ଚଢିଯାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ମନେ ପକାନ୍ତି, ହୃଦୟର ସହିତ ବାବାଙ୍କର ମହିମା କରିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପାଠପଢା ପ୍ରତି ପୂରା ଧ୍ୟାନ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଓଲଟା ନିଶା ଚଢି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ମନେପକାଉଥିବେ ତେବେ ନିଜର ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଜଣାଇବେ । ପୁତ୍ର ଯଦି ନିଜର ସମାଚାର ପିତାଙ୍କୁ ନଦିଏ ତେବେ ପିତା ମନରେ ବିଚାର ଆସିଥାଏ- ମୋର ପୁତ୍ର କେଉଁଠି ମୂର୍ଖତା ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ ତ ?

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଯେତେବେଳେ କେହି ନୂଆ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ସାକାରୀ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ଦୁଇ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ନିରାକାରୀ ବାବା ଅର୍ଥ ସମଗ୍ର ବେହଦ ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ସାକାରୀ ପିତା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଆତ୍ମାର ଅଲଗା ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଏକ ଶତକଡା, କେହି ପଞ୍ଚାଶତକଡା ଧାରଣ କରନ୍ତି । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁଲ ରହିବ ନା । ଯଥା ରାଜା, ରାଣୀ ତଥା ପ୍ରଜା । ପ୍ରଜାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରଜା ଅର୍ଥ ପ୍ରଜା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଅନୁସାରେ ହିଁ ପଢିଥାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ଯିଏ କିଛି ପୂର୍ବରୁ ଯେତିକି ଶିକ୍ଷା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେତିକି ବଞ୍ଚିମାନ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ପାଠପଢା କେବେ ଲୁଚି ରହିବ ନାହିଁ । ପାଠପଢା ଅନୁସାରେ ପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଗକୁ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷା ହେବ । ପରୀକ୍ଷା ବ୍ୟତୀତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସବୁ ଜଣାପଡିବ । ପରନ୍ତୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବ ଯେ ମୁଁ କେଉଁ ପଦର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ? ଯଦିଓ ଲଜ୍ଜା ଲାଗିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁଥିବେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ଆମେ କିପରି ହୋଇପାରିବୁ ! ତଥାପି ମଧ୍ୟ ହାତ ଉଠାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ହିଁ କୁହାଯିବ । ବାବା ତ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧି ତ ଲୌକିକ ଛାତ୍ରଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି । ସେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବୃଦ୍ଧ ନେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୋହୁଁ, ପାସ୍ ମଧ୍ୟ ହେବୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ବୁଝିଥା’ନ୍ତି, ଯେ ଶିକ୍ଷକ ଯାହା ପଢାଉଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଆମେ କେତେ ନୟର ପାଇବୁ ? ଏପରି କ’ଣ କହିଦେବେ ଯେ ଆମେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉଠିବୁଁ ହେବୁ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏତିକି ବି ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ, ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହିଛି । ଯଦିଓ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବାକୁ, ହେଲେ ସେପରି ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି, କାରଣ ନିୟମପ୍ରମାଣ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ନାହିଁ ।

ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧିର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ କ’ଣ ? ପିଲାମାନେ ହିଁ ପୂରା ବୁଝିନାହାନ୍ତି ତ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ପୁଣି କ’ଣ ବୁଝିବେ ? ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା- ଏହା ତ ହେଉଛି

ଗୁପ୍ତ କଥା । ପାଠପଢ଼ା ତ ଗୁପ୍ତ ନୁହେଁ ନା । ପାଠପଢ଼ାରେ କୁମାନୁସାରେ ରହିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କ'ଣ ଏକାଭଳି ପଢ଼ିବେ କି ! ବାବା ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବଞ୍ଚିମାନ ତ ଛୋଟ ପିଲା ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ଡିନି-ଡିନି, ଚାରି-ଚାରି ମାସ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । କିପରି ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି ନାହିଁ କି ବାବା ମୁଁ କିପରି ଅଛି, କ'ଣ କ'ଣ ସେବା କରୁଛି ? ବାବାଙ୍କୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ଚିନ୍ତା ରହୁଛି କି ପିଲା କେଉଁଠି ମୁହଁତ ହୋଇଯାଇ ନାହିଁ ତ, ମରିଯାଇ ନାହିଁ ତ ? କେହି କେହି ତ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ସେବାର ସମାଚାର ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବି ବୁଝିପାରନ୍ତି, ପିଲା ବଞ୍ଚିଛି । ସେବା କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ କେବେ ଗୁପ୍ତ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଦେଖନ୍ତି-କେଉଁ ପିଲା କିପରି ? ଦେହ-ଅଭିମାନର ବୀମାରୀ ବହୁତ କଡ଼ା ଅଟେ । ବାବା ମୁରଲୀରେ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି କେଉଁମାନଙ୍କୁ ତ ଜ୍ଞାନର ଓଲଟା ନିଶା ଚଢ଼ିଯାଏ, ଅଂହକାର ଆସିଯାଏ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ କିପରି ମନେ ପକାଇବେ ? ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ମନେ ପକାଉଛ, ହୃଦୟରେ ମହିମା କରୁଛ । କେତେକ ପିଲା ବାବାଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଭାବିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ କୌଣସି ଆଡ଼ମ୍ବର ଦେଖାଇବେ କି । ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟପଦ ଦେବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ ଏପରି ଭାବୁଛ କି ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନେବା ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପଢ଼ୁଛୁ । ଏହି ନିଶା ରହିଲେ ଅପାର ଖୁସାର ପାରଦ ସର୍ବଦା ଚଢ଼ି ରହିବ । ଗୀତା ପାଠକ ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି— ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ବାସ୍ । ତାଙ୍କର କ'ଣ ରାଜତ୍ୱ ପାଇବାର ଖୁସି ରହିବ କି ! ଗୀତା ପାଠ ସାରି ତା'ପରେ ନିଜ-ନିଜ କାମଧନ୍ଦାରେ ଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏପରି ଆସିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । କୁହ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ବଞ୍ଚିମାନ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା କଲିଯୁଗ ଅଟେ, ଏହାକୁ କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯିବ । ଏପରି ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବି ଅଛୁ, କଲିଯୁଗରେ ବି ଅଛୁ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଲେ କହିବେ ଆମେ ନର୍କରେ ଅଛୁ, କାହାକୁ ସୁଖ ମିଳିଲେ କହିବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । ଏପରି ବହୁତ କହୁଛନ୍ତି— ଦୁଃଖୀ ମନୁଷ୍ୟ ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି, ଆମେ ତ ବହୁତ ସୁଖରେ ଅଛୁ, ମହଲ, ଗାଡ଼ି, ମୋଟର ଇତ୍ୟାଦି ଅଛି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗ, କଲିଯୁଗ ସବୁ ଏକା କଥା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଦୁଇଟି ପିତାଙ୍କର କଥା ଜିଜ୍ଞାସୁଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ବସାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ ? କ'ଣ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କୁହାଯିବ ? ଏବେ ତୁମେ ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଉଛ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ତ ଏକାଭଳି, ସେଥିରେ ଫରକ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଆକାରରେ କୌଣସି ଛୋଟ-ବଡ଼ ନୁହଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେ ସର୍ବଦା ପରମଧାମରେ ରହନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପରମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଯେପରି ଆସୁଛ ମୁଁ ସେପରି ଆସୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହି ଶରୀରରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଏହି କଥା କେହି ବାହାରବାଲା ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ । କଥା ବଡ଼ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ଏତିକି ଫରକ ଯେ ବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ ବୈକୁଣ୍ଠବାସୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ

ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କ'ଣ କୃଷ୍ଣ ବୈକୁଣ୍ଠରୁ ନର୍କକୁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ ? କୃଷ୍ଣ କିପରି କହିପାରିବେ ଯେ ଦେହ ସହିତ.... ମାମେକମ୍ ଯାଦ କର । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ପାପ କିପରି କଟିବ ? କେଉଁଠି କୃଷ୍ଣ ତ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା ଏବଂ କେଉଁଠି ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । କେତେ ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟ ଭୁଲ୍ କାରଣରୁ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ, କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ନା ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ, ନା କୃଷ୍ଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ମୋର ତ ନିଜର ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ନିଜ-ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଶରୀରର ନାମ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଥାଏ । ନା ମୋର ଶରୀର ଅଛି ନା ମୋର ଶରୀରର କୌଣସି ନାମ ଅଛି । ମୁଁ ତ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ ତେଣୁ ଏହାଙ୍କ ନାମ ବଦଳାଇ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି । ମୋର ନାମ ତ ବ୍ରହ୍ମା ନୁହେଁ । ମୋତେ ତ ସଦା ଶିବ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି । ମୁଁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର କ'ଣ କେବେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଥାଏ କି ? ଆତ୍ମାର ହିଁ ଦୁର୍ଗତି ଏବଂ ଆତ୍ମାର ହିଁ ସଦ୍ଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସବୁ ବିଚାର ସାଗର ମଦୁନ କରିବାର କଥା ଅଟେ । ନହେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇବ । ପରବ୍ରହ୍ମା ମାୟା ଏପରି ପ୍ରତିବନ୍ଧକକାରୀ ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଗକୁ ବଢିବାକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ଦିନ ସାରା ପରଚିନ୍ତନରେ ହିଁ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦେବା ପାଇଁ ମାୟା କେତେ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାଏ । ପୁଣି କେତେ ପିଲା ମଧ୍ୟ ହାରି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅବସ୍ଥା ଅଚଳ-ଅତୋଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ଠିଆ କରାନ୍ତି, ମାୟା ତଳେ ପକାଇଦିଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବେ ହାରିଯାଅ ନାହିଁ । କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟ ଏପରି ହୋଇଥାଏ, କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମାୟାଜିତ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ତ ସମାପ୍ତ ହେବ ହିଁ ହେବ । ପୁଣି ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିବା । କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଛି । ଅଗଣିତ ଥର ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିକୁ ସଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରଖ ତେବେ ସଦା ନିରାପଦରେ ରହିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ଏଥିରେ ହିଂସା ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପତିତ ଦୁନିଆର ନୀତି-ପ୍ରଥା ଏବଂ ଦେବାଦେବତାଙ୍କ ନୀତି-ପ୍ରଥାରେ ବହୁତ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ମୃତ୍ୟୁଲୋକବାସୀ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି, ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଅ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ତ୍ରେତାକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲସ୍, ତ୍ରେତାଯୁଗ ହେଉଛି ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲସ୍ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର ଯଦ୍ୱାରା ଯେ କେହି ଆସି ଶୁଣିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । କେହି-କେହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ପରବ୍ରହ୍ମା ସମୟ ନାହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ । ପୁଣି ଶୁଣିଥାନ୍ତି ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି କାମ ବିକାର ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପତିତ କରାଇଥାଏ, ତାକୁ ଜିତିଲେ ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । କିନ୍ତୁ କାମ ବିକାର ସେମାନଙ୍କର ଯେପରି ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ, ତେଣୁ ତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ନାମ ମଧ୍ୟ ଧରନ୍ତି ନାହିଁ । କେବଳ କହିଥା'ନ୍ତି ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କର । କିନ୍ତୁ ମନ ଅମନ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାକି ମନ ଅମନ ତ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦେହ ମିଳିଛି କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ

ତେଣୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ କିପରି ରହିବେ ? କର୍ମାତୀତ କୁହାଯାଏ ମୁର୍ଦ୍ଦାରକୁ । ତୁମକୁ ଜିଇଁଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମୁର୍ଦ୍ଦା ଅଥବା ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ତୁମକୁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହେବାର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ଠାରୁ ଆତ୍ମା ଅଲଗା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ପରମଧାମ ନିବାସୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କଲେ ତାକୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଶରୀର ମିଳିଥାଏ କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ପୁଣି କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଶାନ୍ତି ତ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ନଥିବେ । ମୂଳବତନରେ କର୍ମ ହୋଇନଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ମଧ୍ୟ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଘୁରୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା, ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ନା ଶ୍ୱେତ ବସ୍ତ୍ରଧାରୀ, ନା ସାଜସଜ୍ଜାରେ ସଜ୍ଜିତ ଦେବତା, ନା ନାଗ ବଳା ପିନ୍ଧିଥିବା ଶଙ୍କର ଥାଆନ୍ତି । ବାକି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ରହସ୍ୟ ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ଏଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇରୂପ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ସେଠାରେ କେବଳ ସାକ୍ଷାତକାରର ପାର୍ଟି ଡ୍ରାମାରେ ରହିଛି, ଯାହାକି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । କ୍ରିମିନାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରଯୁକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପବିତ୍ର ଜିନିଷ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା !

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜେ ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ପରଚିନ୍ତନରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାର ପାଠପଢ଼ା ଯାହାକୁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ଶକ୍ତିର ପ୍ରଭାବରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଚଳ-ଅତୋଳ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଦା ସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉସାହରେ ରହି ମନ ଭିତରେ ଖୁସିର ଗୀତ ଗାଉଥିବା ଅବିନାଶୀ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ପିଲାମାନେ ଅବିନାଶୀ ବିଧିଦ୍ୱାରା ଅବିନାଶୀ ସିଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମ ମନ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ବାଃ ବାଃର ଖୁସିର ଗୀତ ବାଜିବାରେ ଲାଗିଛି । ବାଃ ବାବା ! ବାଃ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ! ବାଃ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଙ୍ଗମଯୁଗର ସୁଖଦାୟୀ ସମୟ ! ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ବାଃ ବାଃ ଅଟେ ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଅବିନାଶୀ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । ତୁମ ମନ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ‘କାହିଁକି’ ଶବ୍ଦ ଏବଂ ‘ମୁଁ’ ଶବ୍ଦ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କାହିଁକି ଶବ୍ଦ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବାଃ ବାଃ ଏବଂ ମୁଁ ଶବ୍ଦ ପରିବର୍ତ୍ତେ ‘ବାବା ବାବା’ ଶବ୍ଦ ହିଁ ବାହାରୁଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁ ସବୁ ସଂକଳ୍ପ କରୁଛ ସେଥିରେ ଅବିନାଶୀ ସରକାରଙ୍କର ମୋହର ଅର୍ଥାତ୍ ଷ୍ଟାମ୍ପ ଲଗାଇଦିଅ ତେବେ ଅଟଳ ରହିବ ।